

ΘΕΜΑ:ΠΟΙΗΜΑ ΓΙΑ ΤΑ 200 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ 1821

ΟΝΟΜΑ:ΤΥΡΛΗ ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΓΕΩΡΓΙΑ

2ο ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΞΥΛΟΚΑΣΤΡΟΥ

ΔΙΑΚΟΣΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ

Ήταν μια μέρα, μαύρη μέρα,
συννεφιασμένη και θλιμμένη
κι η Ελλάδα κουρασμένη
και άγρια βασανισμένη.

Όλοι μιλούσαν για εκείνους
που με βάσανα και πόνους
τους Έλληνες σκλαβώσαν
και την Ελλάδα θανατώσαν.

Ο Αδαμάντιος Κοραής
κι ο Ρήγας ο Βελεστινλής,
ο ένας σαν άγγελος της γης
κι ο άλλος ο Φεραίος,
στα χέρια τους την πήρανε
κι από τη γης τη βγάλανε.

Σα ναρκωμένη ήτανε
γεμάτη με σημάδια,
μα όλα τους εγίανανε
σε μέρες με σκοτάδια.

Κι ο γέροντας εγέλασε
κι ο Διάκος χαμογέλασε,
ο Μπότσαρης εδάκρυσε
κι ο Κανάρης ξάκρισε
το φλογερό μπουρλότο,
να της φιλήσει το δεξί
το χέρι το μενεξεδί.

Της είπανε λοιπόν
το κεφάλι να σηκώσει
και τη σημαία ψηλά,
ξανά να υψώσει.

Κι εκείνη αναθάρρησε
σαν όλους μαζί τους είδε,
τα χέρια τους εκράτησε
και τη φωνή τους άκουσε.

Οι Έλληνες, τα καριοφίλια αρπάξαν
τη δόξα την παλιά ξεθάψαν
σαν αετοί στον πόλεμο χυθήκαν
τη λευτεριά την ποθητή την ξαναβρήκαν.

Πολέμησαν με θάρρος
ενωμένοι και γενναίοι.
Με τον χάρο ανταμώσαν
μα δεν το μετανιώσαν.

Λόγια καλά αντήχησαν
στα χείλη τα μελένια
κι οι καμπάνες ήχησαν
κι έφτασαν ως τα ξένα.

Κι ελεύθερη και πάλι,
παρά τα μύρια τα δεινά
και το βαθύ σκοτάδι,
ανάσανε βαθιά ξανά.

Τώρα ξανά ακούστηκαν
κρότοι και χαρές
και έπειτα ξανάρχισαν
τα γλέντια και οι γιορτές.

Κι αν περάσανε τα χρόνια
κι αν γίνανε διακόσια
κι αν οι ήρωες κοιμηθήκαν,
στην ψυχή μας τους κρατάμε
και ποτέ δεν τους ξεχνάμε,
μα για πάντα τους τιμάμε.